

Vy jim dejte jíst

P. Jan Linhart (Seminář o evangelizaci, 12. března 2022)

„Když vešlo do hospody 5 mladých mužů, kteří v uplynulém týdnu stepovali kolem kostela a byli většinou osazenstva pravděpodobně považováni za náboženské fanatiky, připomínalo to scénu z nevydařeného westernu. Sice v krčmě chyběly litačky, ale náhle přerušené rozhovory, dusivě napjaté ticho a upřené pohledy byly úplně stejné. Misionáři se posadili k centrálnímu stolu a objednali si po džberu (až na řidiče, který si dal černou mýdlovou vodu svého času sycenou kokainem). Big Boss (Lukáš) pravil: „my kážeme Krista ukřižovaného“, načež se zvedl a jal se rozdávat misijní vizitky (logo misii a internetová adresa konviktu na rubu a desatero na líci). Poté se misionáři paprskovitě rozešli k ostatním stolům a navazovali osobní kontakty. Vznikly zajímavé debaty, přátelské pokecy i výměny názorů. Jedna reakce štamgasta za všechny: „Tady v hospodě nenajdeš jediného člověka, který by nevěřil v Boha.“ Jak čas ubíhal, někteří misionáři odpadávali. Zakončení provedl pan Profesor (Lukáš), Dave (David) a MaPa (Pavel). Big Boss povstal a pravil, že by bylo vhodné toto setkání zakončit modlitbou a poprosil přítomné (asi 20 lidí), aby povstali, což skutečně udělali (až asi na 3 výjimky). Jeden pán pravil: „Jdu se vychcat“. A odešel do místní komůrky úlevy, druhý tento nápad (modlit se, nikoliv jít si ulevit) vulgárně napadl, za což dostal od bohabojnější pivačky štulec, pročež vzniklo ticho potřebné pro modlitbu. Lukáš se několika větami pomodlil a se svými kumpány uprchl z pohostinství. Zpětně to bylo hodnoceno jako jedna z nejzdařilejších evangelizačních akcí...“

(Ze svébohovského deníku/ Misie teologického konviktu v Zábřehu a okolí – 2007)

Milí přátelé, dovolil jsem si začít poněkud dramaticky a nejdřív bych rád vyjádřil své pocity: Jsem nadšený z toho, že právě teď prožívám naplnění svého snu – aby se naše diecéze systematicky pustila do evangelizační služby a toto setkání – věřím – je k tomu velkým impulzem a hlavně vy, co jste sem přišli a udělali si na to čas...

Tomáš Halík ve své poslední knize *Odpoledne křesťanství* má jednu krásnou myšlenku: Ježíš ve známém biblickém přirovnání stojí u dveří a klepe a čeká, kdo mu otevře... ovšem dostali jsme se do doby, kdy Ježíš opravdu stojí u dveří našeho srdce, ale klepe na dveře zevnitř a chce jít ven – skrze nás touží přijít k druhým lidem... protože:

Okolní svět hladoví – a teď nemyslím jen na nedostatek jídla ve východní Africe nebo Jemenu, ale hlad našich bližních kolem nás po cíli, smyslu, pravdě, dobru, naplnění... tedy po Bohu. Přitom tento hlad lidé utiší tak, že se sytí vším stvořeným, ale oni jsou čím dál hladovější...

„Hledáte mne ne proto, že jste viděli znamení, ale že jste se dosyta najedli“ (Jan 6,22-29) říká Ježíš svým posluchačům. Lidé se u Ježíše nasytili – fyzicky - a proto chtějí Ježíše, být s ním...

Ježíš je vede dál a hlouběji...

Existuje totiž **hlad fyzický**, který musí být stále znova sycen a nikdy není nasycen definitivně -je to přirozené, je to znamení zdraví (nemocný chuť k jídlu nemá...) – nicméně dostáváme skrze tento pokrm jen částečnou útěchu..., souvisí s tím **hlad smyslů** – vnímat své okolí a sytit se zvuky, tvary, barvami, vůní..., bez nich bychom zakrněli.

Pak je **hlad našeho rozumu**, kdy nám nestačí vnímání, ale chceme všemu přijít na kloub, pochopit jak vše funguje, co z čeho vychází a k čemu směřuje, jaká je součinnost dějů atd. Ani to nebude nikdy zcela dovršeno – stále chceme vědět víc a realita nás neustále přesahuje.

A nakonec je to **hlad srdce** – ducha – po odpovědi na otázku po smyslu všeho...

Žijeme v civilizaci, která je fyzicky tak zajištěna, až je nespokojená..., vzdělání rozumu může získat prakticky každý podle schopností...

Jen hlad duchovní si mnohý nepřipouští, hledá, ale na různých místech, tápe... a **zde je úloha křesťanů**, kteří našli lásku a pravdu – pokrm – který se naplňuje v eucharistii – **on je chléb života** (viz Jan 6). Je tu příležitost ke svědectví...

Je třeba přivést lidi k tomu, aby si uvědomili, že jde o víc..... **vzbudit v nich touhu**, hlad po životě, který dává víc než půllitr piva a pár titulů před jménem... a pak je **přivést ke Kristu**.

Nebojme se jít i za těmi, kdo se tváří nasyceně, to neznamená, že jsou syti, oni si svůj duchovní hlad ani neuvědomují...

Nebát se být chvíli s nimi a pochopit jejich mentalitu, **mluvit současným jazykem, ale starou neměnnou pravdu**,

předat jim Boží slovo, které je i pro ně a to jim nabídne Pravdu a přivést je před eucharistii, ta je naučí něco o Lásce, která jde až za smrt, která dává vše, která nikdy nepřestane, která to s námi nikdy nevzdá....

prostě dejme lidem jíst....

Máme to v evangeliu Mt 14,13-21

*13 Když Ježíš uslyšel o smrti Jana Křtitele, odebral se lodí na opuštěné místo, aby byl sám. Jakmile o tom lidé uslyšeli, šli pěšky z měst za ním. 14 Když vystoupil a uviděl velký zástup, bylo mu jich líto a uzdravil jejich nemocné. 15 K večeru k němu přistoupili učedníci a řekli: "Toto místo je opuštěné a už se připozdilo. Rozpusť proto zástupy, ať se rozejdou po vesnicích a koupí si něco k jídlu." 16 Ale Ježíš jim řekl: "Není třeba, aby odcházeli. Vy jim dejte jíst!" 17 Odpověděli mu: "Máme tady jenom pět chlebů a dvě ryby." 18 Ježíš řekl: "Přineste mi je sem." 19 A rozkázal, aby se lidé posadili na trávě. Potom vzal těch pět chlebů a ty dvě ryby, vzhlédl k nebi a **požehnal**, lámal chleby a dal učedníkům a učedníci zástupům. 20 **Všichni se najedli dosyta** a ještě sesbírali plných dvanáct košů zbylých kousků. 21 Těch, kdo jedli, bylo na pět tisíc mužů kromě žen a dětí.*

Popravdě lidem dal jíst nakonec sám Ježíš, ale ve spolupráci s apoštoly, kteří dali to málo, co měli k dispozici.

Dejte jim jíst, dejte jim, co potřebují, po čem touží...

Stalo se mi, že jsem na jednom vánočním setkání ve vesnici u Skutče něco řekl, a když jsem byl pozván organizátory na grog, tak se ke mně přitočil vousatý a vlasatý muž, představil se... a chtěl se mnou mluvit. Mluvil o své ženě, kterou miloval a kterou před několika dny pohřbil... v okamžiku její smrti byl u ní, držel jí v náručí... ale teď prožívá strašnou bolest, samotu, prázdnotu kdo nezažil, nepochopí... Vyprávěl mi to, že prostě chtěl toto někomu sdělit, s někým to nést a zrovna farář mu nějakým způsobem se k tomu hodil... Proč? Protože od kněží a vůbec od křesťanů, od církve... lidé tohoto světa něco očekávají... možná nevědí co, ale něco, co jim dalo odpověď, co jim dá sílu a novou naději....

Obvykle se na nás dívají s despektem, považují nás za pokrytce, kteří nežijí to, co říkají, kteří si na něco hrají..ale **kdesi uvnitř je skryta otázka a možná i touha**, aby křesťané, církve, Bůh...! měli pravdu....

Skvěle to bylo ve filmu: *Jako nikdy* – Jiří Schmitzer hraje malíře umírajícího na rakovinu a navštíví ho farář, takovým ten mladý, moderní a začne psychologicky – co by potřeboval, jak může pomoci, jak se vyrovnat s umíráním... a v očích umírajícího byl nejdříve takový zájem, takové zajiskření s očekáváním – že snad ten kněz přinese něco navíc, Boha, nebe..... a pak – je vidět to pohasnutí... a ti dva se minuli... taková škoda.....

Není pravda, že svět na nás není zvědavý. Viz průzkum 2005 – jen my musíme vyjít z komfortní zóny.

Misie 2009: Zábřeh a okolí

Já jsem křtěná, tak bych se vás s dovolením zeptala, co to vlastně znamená být pokřtěný a jestli je na to něco divného..., když jsem to vykládala kým kámoškám a kámošům na základce, tak se mně smáli, ale já v tom nic směšného nevidím... a v boha tak trochu i věřím – někdy si kladu otázku, proč musel položit za nás život, ale nevím na ni odpověď... Děkuji mockrát za pochopení“ (z mailu od studentky jedné ze zábřežských škol)

Jak nás přesvědčit?

...abychom chtěli těmto lidem ukázat cestu, přivést k Ježíšovi?

Přesvědčit nás kněze – že evangelizovat není nic navíc, ale patří to k podstatě křesťanského života. Když Ježíš vysílal apoštoly do okolí, tak jim neříkal – jděte a postavte a opravujte kostely, mějte pořádek v účetnictví, dávejte včas na biskupství výkazy a statistiky, pastorujte... – nic proti tomu všemu.... Ale on je vyslal – jděte a hlásejte evangelium...!!!

Přesvědčit ostatní křesťany – to je není jen pro faráře – ne každý je pověřen, svým způsobem je to normální, je to nutné, evangelizovat... abychom přežili i my sami...

Přesvědčit svět, že mu máme co dát, co říci... průšvih je, že my mluvíme o tom, co svět nezajímá a na co se ptá, neodpovídáme... ochranu pro nenarozené? Jistě! Ale neumíme to spojit to s antivaxery nebo migranty – tam jde taky přece o život.... Dejme světu zvěst pozitivní, a ne, že hned vylítáme jako čert z krabičky, když někdo nejedná podle našeho přesvědčení...

Oficiální i neoficiální texty k tomu říkají:

- *Evangelii gaudium*: 2013:

odd. 15

*již nemůžeme zůstat klidní a pasivně čekat v našich kostelích, je nezbytné přejít od pouhé konzervující pastorace k pastoraci **rozhodně misijní***

odd. 49

*je mi milejší **církev otlučená, zraněná a špinavá** proto, že vyšla do ulic, než církev, která je nemocná svou uzavřeností a pohodlností, s níž lne ke svým jistotám.....**VY JIM DEJTE JÍST....***

- Biskup Joachim Wanke: *Obtíže a šance církve v dnešním světě*: 2006:

***Uchovávaná mana se kazí** (Ex 16,20) – víra, která se nedostane k lidem, ztratí chuť, zvětrá..., křesťan, který by chtěl zachovat jen sám sebe, bude pro své okolí nestravitelný...*

Tedy: život s Kristem automaticky zve ke sdílení, evangelizaci...**co nedám, to nemám.....**

- *Evangelii nuntiandi* : Pavel VI. 1975

Odd. 14:

*přikázání hlásat evangelium všem lidem je **základním posláním církve** – viz sv. Pavel: 1Kor 9,16: že hlásám evangelium, tím se chlubit nemohu: to je mi uloženo jako povinnost a běda, kdybych ho nehlásal...“*

Odd.80:

*Díky Božímu milosrdenství **se mohou lidé spasit i jinými cestami**, když jsme my jim nehlásali evangelium. Ale budeme se moci spasit my sami, jestliže z nedbalosti, ze strachu, ze studu... zanedbáváme jeho šíření? To by znamenalo zpronevěřit se Božímu hlasu, který k nám zaznívá ústy těch, kdo slouží evangeliu. Bůh chce, abychom dali vzklíčit zasetému semenu, a záleží na nás, zda vyroste strom a vydá plody.*

2006 Teologický konvikt Zábřeh

„Na misie jsem odjížděl s maximálně negativními pocity..., vůbec jsem se necítil být připraven. V neděli jsem se po mši sv. modlil, aby už byla sobota a jeli jsme domů..., když jsem si vzpomněl na některé kolegy a na stav našeho kostela ve vesnici, bylo mi k pláči... Vše se změnilo večerní adorací. Ve chvíli s Kristem jsem pochopil, že tam nejsme 4, ale je nás 5, že Ježíš je s námi. A právě on nás tam poslal, takové, jací jsme. V té chvíli jsem cítil, že ten prázdný kostel je vlastně plný, že s námi je v něm celé nebe... Když jsem nic nečekal, tak mě Bůh překvapil. **Nakonec jsem za ten týden prožil tolik zázraků, kolik jsem nikdy před tím nezažil**... Díky za misie a omlouvám se za tolik energie, které bylo třeba pro mé přemlouvání...“

(jeden z účastníků)

Na co si dát pozor při pomoci lidem? Jak ne?

1. Pozor na přílišnou rezignaci, lhostejnost

- Medard Kehl *Kam kráčí církev?*

Na rozdíl od misionářského šíření se v současné době církve **přizpůsobují** převládající kultuře namísto toho, aby ji formovaly....

Je **mnoho neaktivních křesťanů**, kteří trvají na tom, že jsou právě tak křesťanští jako ti zbožní lidé, kteří chodí do kostela. Je zajímavé, že toto tvrdí i tehdy, když popírají život po smrti a existenci Boha Stvořitele jako nepravděpodobnou, Ježíš Kristus pro ně není Boží Syn... nicméně jeho jméno je při ně součástí jejich identity a jsou imunní vůči katechezi....

Jsmo v době, která v sobě nese stopy křesťanství a zároveň už ne moc živé... jsme v jakémsi mezistavu mezi skutečně křesťanskou společností a mezi společnou nedotčenou... toto přechodné stadium jakési křesťanské kultury bez obsahu je dost obtížné....

Nesmíme se smířit s vyčpělou tradiční „vírou“ - to je zoufale málo... zároveň nenechme se otrávit a nerezignujeme...

Tomáš Špidlík má kratičký příklad: *Kněz stál sám na prahu kostela. Venku bylo mnoho lidí, ale nemohli do kostela dovnitř, protože byla před kostelem velká jáma. Kněz jim to chtěl usnadnit, nosil z kostela sochy, obrazy, lavice, vše co šlo dát ven... Jáma se zaplnila, lidé se nahrnuli do kostela, ale nebylo tam nic, ani svatostánek..., nebylo jim co dát...*

2. Tedy pozor na líbivost a přizpůsobování se světu

Nesmí to být výprodej za každou cenu, abychom před světem vypadali „normálně“, abychom neprovokovali, abychom se zalíbili... nemůžeme se přece zříkat toho, co je podstatou, co je tajemstvím, co je náročné pro ty, co hledají opravdu něco důležitého. Navzdory jámě předsudků a našich hříchů, lidé mohou vejít a nechat se oslovit...

Nebudme naivní, ale **nebojme se říkat i nepříjemnou pravdu**, neřďme evangelium...

3. Ale budme trpěliví a empatičtí

Každý potřebuje svůj čas, potřebuje i omyly a nové začátky, potřebuje svobodné hledání – žádné vnučování a přesvědčování... – dejme pořádné svědectví života.

2004 Lipník

Misionáři stáli u východu z místnosti, kde se před tím odehrávala schůze komunistů a nabízeli své materiály. Jeden z oslovených prohlásil: „**Jsem hluboce nevěřící, ale manželce něco vezmu, ta si to přečte...**“

Co tedy dělat:

1. Uvědomit si, že krize je šance:

- P. Zulehner: *Církev přístřeší duše*

Sára se zasmála...

jsme správci zanikajícího podniku?

*... alternativou je **být tvůrcem přechodu**... církev je jako stárnoucí Sára – bude v této době schopna porodit Izáka? Tedy jaká bude církev budoucnosti? Církev hluboce zakořeněná v Kristu, bude to církev mystická... ponese plody koinonie – společenství, bratrství, sesterství s vysokou mírou zodpovědnosti a závaznosti a diakonie, která bude otevřena pro trpící všeho druhu*

2. Obnovit svou víru a spojení s Bohem

- *Evangelii Nuntiandum*

Odd.15:

*Církev začíná plnit své poslání tím, že **nejprve evangelizuje sebe samu**. I ona sama potřebuje stále znovu slyšet to, čemu má věřit, chce znát důvody své naděje a nové přikázání lásky...*

Církev uchovává obsah evangelia jako cenný poklad, ne však aby ho skrývala, nýbrž aby ho sdělovala druhým.

Odd. 76:

*Je zajímavé, že svět, který tolika způsoby dává najevo, že Boha odmítá, ho zároveň i hledá a to cestami, které bychom neočekávali, a bolestně pocituje, jak ho potřebuje. Proto volá po hlasatelích evangelia, kteří by mu mluvili **o Bohu, kterého by sami znali**, se kterým by byli v důvěrném styku....*

- P. Zulehner: *Církev přístřeší duše*

viz Zach 8,23

*Toto praví Hospodin zástupů: v oněch dnech se chopí deset mužů z pronárodů všech jazyků pevně cípu roucha jednoho Judejce a řeknou: **Půjdeme s vámi, slyšeli jsme, že s vámi je Bůh.***

3. Ukázat církev jako domov:

*Za církev se postaví lidé ze všech koutů světa, pokud budou mít jistotu, že v ní naleznou přibýtek Božího tajemství. V podstatě se totiž postaví za Boha, ne za církev. Církev má v jejich očích právně smysl jen tehdy, je-li solidární s jejich hledáním trvalého **přístřeší pro duši**.*

4. Metoda kard. Meisnera

- J. Meisner: *Myšlenky k nové evangelizaci*

*To je úkolem církve, **zprostředkovat dotek Krista**, protože když se jen dotkneme lemu jeho roucha, vychází z něho léčivá síla... úkolem každého křesťana... je, aby Kristus zůstal na dosah.*

V Indii jsou ti nejchudší definováni jako nedotknutelní – říká se jim páriové. Má se za to, že už jejich stín poskvrní takzvané čisté. V naší společnosti se z Krista dělá pária, nedotknutelný. Už se nikde nevyskytuje, ani na veřejnosti, sotva v soukromí. Proto se svět stává stále zoufalejším. Naším posláním proto je: udělat Krista dotknutelným pro oči lidí, pro jejich uši a pro jejich ruce....

(kostely, poutě, nástěnky, křížky na krku, hábit, zvony, žehnání...dávejme to světu...)

- Viz Sk 8,26-39:

Anděl řekl Filipovi – vstaň a jdi na jih - na cestu, která vede z Jeruzaléma do Gazy... zde si jáhen přisedne do vozu komorníka královny Kandaky on čte Izajáše, vyloží mu to a pokřtí ho...

- Co je třeba:

1. Musíte **jít na ulici** – nám jako církvi není dovoleno zůstat doma...

2. Musíte **nastoupit do aut lidí** – jako byste jeli stopem - umět se přenést do situace lidí a snažit se vidět svět a lidi jejich očima... čeho se druhým nedostává, co jim skutečně chybí, za co pro ně musíme prosit... (odpovídá církev na otázky, které si svět klade?...)

Člověk je vždy otevřený otázce dobroty a lásky... nemáme právo vzhledem k Bohu lámat nad lidmi hůl. Jsou často Božímu království bliž, než tušíme, jen se k nim musíme přiblížit.

3. Musíte jet **kus cesty s nimi** – svědectví o Kristu nežádá hned na začátku kompletní kristologii... Duch sv. nás posílá s tím málem, co věříme a chápeme, za bližním na ulici...

5. Co dělat konkrétně – aneb pár otázek k přemýšlení:

Nasloucháme těm, od nichž se nic nečeká? Bývalým kněžím, odpadlým katolíkům, kverulantům, revolucionářům, lidem z obou okrajů? **Všem? Modlíme se** za soudobé proroky, kteří jsou možná na hraně církve, ale možná prošlapávají nové cesty nebo je jen kritizujeme?

Nenecháme se odradit skepsí, snažíme se **zkoušet to znova** jako Pavel na areopagu... mluvit jazykem dnešních lidí?

Využíváme nebo třeba založíme **modlitební skupinky** pro evangelizaci? A co synodální skupinky... viz téma o evangelizaci?

Hledáme my kněží a farní rady nové formy – žehnání snoubencům na Valentýna, půlnoční pro nevěřící?.....

Misie Jablonné 2013 – dopis:

*Jsem v Edertalu v Nemecku tak neumim psat hacky cariky otazniky ... proste maji divny klavesnice. Chtel jsem vam jen moc podekovat za ten krasnej tyden. Vypada to ze díky vam vznikne spolco a mozna casem i schola. **Pravdou je ze tyden pred vasim prijezdem jsem byl rozhodnuty skoncit s virou. Nastaly nejake nesrovnalosti... a vsechno vlastne jen kvuli blbosti... Ale dulezity je to ze díky vam se to uplne otocilo.** Strasne me zajimalo jaci jsou mladi lide kterii jsou uplne oddani Bohu. tak jsem zasel do kostela abych si vas prokouk . Kdyz Filip zpival tu pisnicku pri prijimani nedokazal jsem z nej spustit oci. Stal jsem tam a a byl prekvapenej tou energií ktera z nej primo srsela. Neodolal jsem a strivil obed z dvema z vas a nakonec jsem byl na fare den co den . Asi jste to nemohli vnimat, ale z vas slo neco co ani nejde popsat a ja jsem si nedokazal tu radost upirat. Nikdy by me nenapadlo ze jeden tyden totalne zmeni me chovani, muj zivot. Miloval jsem ty chvile s vami. Davali jste mi energii a spoustu podmetu k zamysleni a uvedomeni si sama sebe. Nedokazal jsem vam nenaslouchat. ... Dali jste mi ten nejcenejsi dar, kterej jsem kdy mohl dostat. **Dali jste mi zpět mou viru a priblizili jste me k Bohu. Ukazali jste mi tu pravou cestu zivotem, tu s cilem.** Doufam, ze se zase nekdy uvidime, treba i o prazdninach . Posilam pozdrav RL*

A k závěru jedna krásná myšlenka z knihy:

Cena věrnosti: Jiří Zajíc o 14 pražských mučednicích:

Fr. františkán Eloi Leclerc vkládá do úst samotnému Františkovi z Assisi jako jeho závěrečný odkaz:

*Nejnáléhavější je, abychom si přáli mít Ducha Páně. Jedině on nás může učinit dobrými, bytostně dobrými. Pán nás poslal hlásat lidem evangelium. Avšak uvažoval jsi někdy už po tom, co to znamená evangelizovat lidi? **Víš, evangelizovat člověka znamená říct mu: ty jsi také milován Bohem v Pánu Ježíši. A nestačí mu to říkat, ale skutečně si to myslet. A nejen si to myslet, nýbrž jednat s tím člověkem tak, aby cítil a poznal, že je v něm něco, co bylo zachráněno, něco většího a vznešenějšího, než se domníval – a aby se tak probudil k novému vědomí o sobě samém. Tohle znamená hlásat dobrou zvěst. A to nemůžeš udělat jinak, než že mu nabídneš své přátelství. Opravdové nezištné přátelství beze stopy blahosklonnosti, přátelství založené na důvěře a hluboké úctě. Musíš jít lidem vstříc... musíme být uprostřed nich klidnými svědky všemohoucího Boha, lidmi, kteří neznají závist ani pohrdání a kteří jsou schopni stát se jejich skutečnými přáteli. Očekávají od nás právě přátelství, které jim dá pocítit, že jsou Bohem milováni a spaseni v Ježíši Kristu...***

Misie Teologického konviktu – 2008 v HK:

*„Ten večer, kdy jsme se vrátili unavení z domova důchodců, jsem po strašně dlouhé době zakusil při adoraci hlubokou **VDĚČNOST** za povolání ke kněžství. Zatímco předtím jsem se často s Bohem hádal, teď jsem mohl zakoušet radost z toho, že se nějakým jemným způsobem můžu podílet na lásce tohoto něžného Otce, který tolik miluje život každého člověka. Jestli platí, že pokud při misiích chceme skutečně rozdávat z Boží lásky, ne ze svých vlastních zásob, pak to jsme MY, kteří jsme byli obdarováni první. To si nás Pán zamilovat jako první, abychom z jeho přetéajícího daru rozdávali všem okolo... „**Nepotvrdily se pesimistické řeči o tom, že lidé nemají zájem o Boží slovo, o Boha, o církev, o spásu své duše...**, opak je spíše pravdou, zejména u mladých lidí. Velmi povzbudivé zjištění a **závazek do budoucna...**“*